

И додето тоя простъ
пролѣтенъ и веселъ гостъ
поигра и полудува,
съ мелницата се цѣлува
и крилата ѝ въртѣ,
мелничарьтъ — стара птица —
съ дървена лула въ уста,
тихо, леко спа и смлѣ
недосмлѣни три кола
едра дунавска пшеница.

Конь-вихрогонъ

Изъ росната ливада,
подъ глухъ планински склонъ,
край буйна горска вада
хрупти тревница млада
червенъ и строенъ конь,
конь-вихрогонъ.

Кракътъ му - мотвила,
вратътъ му - лжкъ извитъ,
опашката му-свила;
изчесанъ и измитъ
съ неудържима сила
лети честитъ.

А уморенъ запре ли
следъ вихрения бѣгъ —
по него нацѣвтѣли
цвѣтя отъ пухкавъ снѣгъ,
вѣнци отъ бѣла пѣна,
димяща, разтопена!